

R.E. Howard - DCERA PÁNA MRAZU

Třesk seker a mečů umlkl, právě tak jako křik raněných a umírajících. Nad sněžnou plání, zbrocenou krví se rozhostilo ticho. Slabé a bledé slunce, které se s oslepující silou odráželo od vrcholků ledovců, vyvolávalo stříbrná světélka na děravých a zohýbaných pancířích mrtvých válečníků, kteří přikrývali pláň v divoké směsi.

Mrtvé ruce ještě svíraly jílce mečů a hlavy v helmách, zuby vyceněny v posledním šklebu smrti, vystrkovaly k nebi své rudě a zlatě zarostlé brady jako poslední pozdrav Ymirovi, bohu mrazu a patronu válečníků.

V rudě mokvajícím sněhu mezi mrtvými muži se okolo sebe pomalu pohybovaly dvě postavy. Dva muži, kteří jediní zůstali na živu po hrozném ničení.

Nad nimi mrazivě zářilo nebe, okolo nich se do dálky táhla bílá pláň, mrtví muži jim leželi u nohou. Ti dva se pohybovali pomalu mezi mrtvými těly jako ztracené duše, kráčející na poslední schůzku v mrtvém světě. Pak v tíživém tichu stanuli proti sobě.

Oba byli vysocí, urostlí, mohutní jako tygři. Dávno ztratili štíty, hrudní pláty měli zprohýbané a odřené. Na pancířích jim zasychala krev, rudé byly i čepele jejich mečů. Na helmách, zdobených rohy, bylo vidět stopy divokých úderů.

Jeden z mužů byl hladce vyholený, s hřívou černých vlasů, vlasy a bujný plnovous druhého zářil barvou rudého zlata.

„Muži," zasípal zlatovlasý, „řekni mi své jméno, aby se moji bratři ve Vanaheimu dozvěděli, jak se jmenoval poslední z Wulfherovy bandy, který padl pod mečem Heimdulovým!"

„Ne ve Vanaheimu," zavrčel černovlasý válečník, „ale ve Valhalle budeš vyprávět svým bratrům, že poslední, s kým jsi zkřížil na zemi zbraň, byl Conan - Cimmeřan!"

Heimdul vztekle zarval a zaútočil, jeho meč opsal široký oblouk a zableskl se na slunci. Když těžká čepel dopadla na jeho helmu a odrazila se zajiskřením, Conan se zapotácel a před očima se mu zatmělo. Podvědomě však vyrazil do protiútoků čepelí hnanou celou silou obrovské paže a ramene. Hrot jeho meče prorazil měděné kroužky košile, žebra i srdce a rudobradý válečník mu mrtev padl k nohám.

Cimmeřan s vypětím posledních sil vytáhl meč z rány a narovnal se. Náhle se jej zmocnila slabost a nevolnost. Odraz slunečních paprsků se mu zařezával do očí jako nůž, nebe se mu pojednou zdálo vzdálené a cizí. Odvrátil se od bitevního pole, na němž leželi v bratrském objetí smrti jeho přátelé i nepřátelé.

Popošel několik kroků a zář slunce náhle pohasla. Zmocnila se ho náhlá slepota a vzápětí se zřítíl do sněhu. V posledním vypětí sil se vztyčil na mohutné paži chráněné pancířem a v marném pokusu ubránit se slabosti zatřásl hlavou jako umírající lev.

Do jeho bezvědomí najednou pronikl zvonivý smích a zrak se mu vyčistil. Rozhlédl se. Krajina kolem se mu zdála podivná a cizí, měl pocit, že se ztratil, obloha i země měly nepřírozenou barvu. Dlouho však o tom nepřemýšlel. Před ním, jako mladá bříza nakloněná ve větru, stála žena. Jeho stále poněkud zastřeným očím připadalo její tělo jakoby vyřezané ze slonoviny. S výjimkou dlouhého závoje z průsvitné tkaniny byla nahá, jako právě narozený den. Měla dlouhé, štíhlé nohy, bělejší než sníh, na němž stála. Ve smíchu, kterým se zasmála na udiveného válečníka, se mísil kouzelný zvuk stříbrných zvonků s krutým posměchem.

„Kdo jsi," zeptal se omámený Cimřeňan, „a odkud přicházíš?"

„Co na tom záleží?" Její hlas zněl jako struny harfy, ale byl špičatý krutostí.

„Zavolej vaše muže," řekl a s námahou se chopil meče. „I když jsem zesláblý, nezajmou mne živého! Vidím, že pocházíš z Vaniru."

„Řekla jsem něco takového?"

Pohled mu znovu zabloudil k jejím vlajícím vlasům. Teď si uvědomil, že nejsou ani žluté, ani rudé, ale že jsou nádhernou směsí obou barev. Pohlížel na ni, neschopný slova. Ty vlasy měly barvu pohádkového zlata. Slunce se v nich odráželo tak, že to jeho oči téměř nemohly vydržet. Její oči se zdály chvíli zářivě modré, chvíli mrazivě šedé a přecházely v odstíny, které nikdy neviděl. Usmívala se rudými rty a tělo, které závoj spíš odkrýval než zahaloval, bylo krásné a dokonalé jako sám sen. Conanovi ve spáncích horce zabušila krev.

„Těžko říci," řekl konečně, „zda jsi z Vanaheimu a tedy můj nepřítel, nebo z Asgardu a tedy můj spojenec. Byl jsem na dalekých cestách a v různých zemích, ale nikde jsem neviděl ženu, jako jsi ty. Tvé vlasy mne oslepují. Ani u nejkrásnějších dcer Aesiru jsem neviděl podobné. U Ymira, přísahám!"

„Jak si troufáš zaklínat se Ymirem?" zeptala se uštěpačně. „Co víš o bozích sněhu a ledu, ty, který jsi přišel za dobrodružstvím z jihu?"

„U pochmurných bohů mého národa!" vykřikl v náhlém návalu zlosti. „Nejsem sice zlatovlasý Aesiřan, ale nikdo z nich není v boji lepší než já! Dnes jsem viděl zemřít mnoho mužů a já jediný jsem zůstal stát na tom místě, kde se Wulfherovi hrdlořezové srazili s vlky z Bragi! Řekni mi, nevidělas záblesky slunce na pancířích tam na konci plání, nebo ozbrojené muže, kteří by šli tímto směrem?"

„Viděla jsem jen ledový škraloup lesknoucí se ve slunci a slyšela vítr, šeptající nad věčnými sněhy," odpověděla.

S povzdechem zatřásl hlavou. „Niord měl dorazit se svými muži jako posila. Obávám se, že padli do léčky Wulfhere a jeho bojovníci jsou mrtvi. Myslel jsem, že široko daleko není v těchto místech jediná vesnice, protože boj nás zavedl mimo obydlená místa. Ale ty jsi nemohla přijít z daleka, v tomhle sněhu a nahá. Pokud jsi z Asgardu, zaveď mne do své vesnice. Jsem zesláblý ztrátou krve a unavený k smrti."

„Moje vesnice je tak daleko, že bys tam nikdy nedošel, Conane z Cimmerie," zasmála se, rozpráhla ruce a zatočila se před ním, hlavu smyslně zakloněnou, a přivřené oči napůl zastíněné dlouhými řasami. „Nejsem krásná, ó muži?"

„Jako ranní slunce, odrážející se ve sněhu," zašeptal spíše pro sebe a oči mu zasvítily jako hladovému vlku.

„Tak proč nevstaneš a nejdeš za mnou? Co je to za bojovníka, který leží v mé přítomnosti?" zazpívala s uštěpačností, která jej přiváděla k šílenství. „Lehni si klidně a zemři jako ti ostatní slaboši, černovlasý Conane! Těžko bys mne mohl následovat cestou, kterou se budu ubírat!"

S kletbou na rtech se Conan zvedl na nohy, modré oči mu divoce plály, tmavou tvář měl staženou hněvem. Vztek trásl jeho duší, ale touha po této podivně krásné ženě mu rozbušila srdce a vehnala mu divoce krev do žil. Vášně, hraničící s tělesnou bolestí jej celého naplnila a začal vidět rudě. V šílenství, které jej zachvátilo, zmizela bolest i únava.

Beze slova zastrčil krvavý meč do pochvy a vrhl se k ní, aby zaťal prsty do jejího bílého těla. S hlasitým smíchem uskočila a dala se na útěk. Za ní vlály dlouhé zlaté vlasy a průsvitný

závoj. S divokým zavrčením se Conan za ní rozběhl. Zapomněl na nelítostný boj, na mrtvé, ležící ve sněhu, zapomněl na Niorda a jeho muže, kteří už byli patrně také mrtvi. Viděl jen štíhlé, bílé tělo, které se před ním spíš vznášelo než běželo.

Pronásledování jej vedlo stále dál po nekonečné bílé pláni. Krví zbrocené bojiště již dávno zmizelo kdesi vzadu, ale Conan pokračoval v pronásledování s úporností vlastní jeho rase. Jeho nohy, chráněné kovovými holeněmi, drtily ledovou kůru. Bořil se hluboko v závějích a prodíral se jimi hrubě a bezohledně. Zato dívka jako by po sněhu tančila, lehce, jako peříčko ve větru. Bosé nohy zanechávaly na sněhovém poprašku, který zakrýval ledový škraloup, jen neznatelné otisky. Přes oheň, který se mu rozléval v žilách, cítil barbar kousavý chlad, který se prodíral všemi skulinami pod jeho pancíř a plášť podšitý kožešinou. Dívka však ve svém průsvitném závoji běžela tak snadno a šťastně, jako by tančila mezi palmami v růžových zahradách Poitainu.

Prchala dál a dál a Conan ji sledoval. Z jeho popraskaných černých rtů se draly divoké kletby. V marném vzteku skřípal zuby a na spáncích mu naběhly mohutné pulsující žíly.

„Neutečeš mi,“ zařval. „Zkus mne zavést do pasti a já ti nastavím u nohou pyramidu z hlav tvých lidí! Ukryj se a já rozlomím napůl i hory, a najdu tě! Chytím tě, i kdyby to mělo být v pekle!“

Na rtech se mu objevila pěna, když k němu dolehl její zlomyslný smích. Vedla jej dále a dále pustinou. Míjela hodina za hodinou a když se slunce začalo sklánět k západu, tvář krajiny se změnila. Širá pláň ustoupila nízkým pahorkům, které přecházely v horská úbočí. Dál na sever spatřil mohutné hory - jejich vrcholky, modravé dálkou a zružovělé v paprscích rudého, zapadajícího slunce. Na tmavnoucí obloze se ukázala severní záře, mohutné pásy chladného, planoucího světla, které jasnělo a zářilo.

Nebe nad ním se rozzářilo a zaplanulo podivnými světly a záblesky. Sníh vydával zvláštní třpyt, hned mrazivě modrý, hned ledově karmínový, jednou chladně stříbrný. Tímto kouzelným královstvím chladu a barev pokračoval umíněně ve svém pronásledování a jediný pevný bod v tom bláznivém chaosu viděl v bílém těle, které tančilo před ním. Stála na dosah a stále mimo něj.

Nepomyslel na to, jak je vše podivné, ani v okamžiku, kdy se před ním vztyčily dvě obrovské postavy, aby mu zastoupily cestu. Šupiny pancířů měly pokryty námrazou, helmy a válečné sekery ledem. Sníh se jim třpytil ve vlasech, ve vousech jim visely rampouchy a oči měly mrazivé jako ledovce.

„Bratři!“ vykřikla dívka a protančila mezi nimi. „Podívejte, koho jsem přivedla! Přivedla jsem vám muže, abyste si s ním pohráli. Vyrvete mu srdce z těla a pak je ještě kouřící položíme na stůl našemu otci!“

Obři jí odpověděli řevem, který připomínal zvuk ledovců sunoucích se po kamenitém, zmrzlém pobřeží. Pozvedli sekery, jejichž ostří se zaleskla ve světle prvních hvězd. Pak se na ně Conan vrhl. Ledem pokryté čepele jej oslepovaly svou září. V divokém útoku roztál jednomu ze svých odpůrců koleno.

Raněný se zasténáním padl a v téže chvíli byl Conan sražen mohutným úderem druhého obra do sněhu. Ten jej zasáhl naštěstí jen do ramene a brnění úder částečně zadrželo, ale i tak Conanovi v okamžiku zmrtvěla celá paže. Conan spatřil druhého útočníka, který se nad ním vztyčil jako kolos vytesaný z ledů, černý proti chladně světélkujícímu nebi. Sekera dopadla - jen aby se zařala hluboko do sněhu a zmrzlé země. Conan se v poslední vteřině vrhl stranou a vyskočil. Obr zařval a vytrhnul sekery ze země. Ale v té chvíli již vzduchem zazpíval Conanův meč. Obr v údivu vytřeštil oči, nohy se mu podlomily a on se zřítíl na zem. Sníh

okolo něj se zabarvil karmínovou krví, která mu stříkala z krku proťatého až k páteři.

Conan se otočil a spatřil dívku, stojící opodál. Pohlížela na něj očima rozšířenýma hrůzou. Všechna zlomyslnost jí teď z obličeje zmizela. Conan vyrazil vítězný výkřik a kapky krve se rozlétly z čepele meče, kterým třásl ve své divokosti.

„Zavolej své další bratry! Hodím jejich syrová srdce vlkům! A ty mi neutečeš!“

S vyděšeným výkřikem se dala znovu na útěk. Už se nesmála, už jej nedráždila, běžela o život. I když napínal každý nerv a vydával poslední zbytky sil, i když mu žíly po celém těle vyvstávaly jako provazy a svaly praskaly námahou, vzdalovala se mu. Jako rudým závojem viděl, jak se její postava s narůstající vzdáleností zmenšuje. Na pozadí záře, planoucí na černé obloze, ji viděl nejprve jako malé dítě, pak jako bílý plamínek, tančící ve sněhu a nakonec jako malý bod, ztrácející se v šedomodré dálce. Ze zatvřených rtů mu prýštila krev a on pokračoval v pronásledování s úporností zvířete. Už spatřil zase plamínek, tančící ve sněhu, ten se zvětšil v malé dítě a pak již běžela necelých osmdesát kroků před ním. Pomalu, skok za skokem se vzdálenost zmenšovala.

Běžela již s námahou, viděl zlatorudé, vlající vlasy a slyšel její přerývaný dech. Zahlédl i výraz nesmírné hrůzy v pohledu, který rychle vrhla přes rameno. Krutá, barbarská výchova k sebeovládání a nečitelnosti k bolesti mu teď skvěle posloužila. Její běh se zpomaloval, krok už nebyl tak lehký a jistý jako dřív. V Conanově divoké duši vzplály pekelné plameny, které předtím tak dovedně rozdmýchala. S nelidským výkřikem ji dostihl. Otočila se, jako by jej chtěla odstrčit, ruce zvednuté v obranném gestu.

Zahodil meč do sněhu a přitiskl ji k sobě. Štíhlé tělo se prohnulo jako luk v marné snaze vyrvat se ze stisku jeho železných paží. Zlatorudé vlasy mu vlétly do obličeje a oslepovaly jej svým leskem, štíhlé tělo, které se mu tak marně bránilo, v něm vzbuzovalo stále větší touhu. Silné prsty se jí zatínaly do těla - do těla chladného jako led. Měl pocit, že namísto ženy z masa a krve objímá ženu z pálícího ledu. Odvracela zlatovlasou hlavu stranou v marném pokusu vyhnout se žhavým polibkům, které jí zraňovaly rty., „Jsi chladná jako ten sníh,“ zamumlal přiopile, „ale já tě zahřeju žárem své krve...“

S výkřikem se jí podařilo vytrhnout z jeho objetí a v ruce mu zůstal její závoj - jediný oděv, který měla. Uskočila dozadu a pohlížela na něj. Vlasy v divokém nepořádku, ňadra se jí prudce zdvíhala a oči svítily úzkostí.

Na okamžik se zarazil, zmražen její oslňující krásou, jak stála nahá uprostřed nekonečného sněhu a ledu.

Pak pozvedla bílé paže k severní záři a vykřikla hlasem, který bude při té vzpomínce znít Conanovi navěky v uších: „Ymire! Otče! Zachraň mne!“

Conan se vrhl kupředu, aby ji znovu sevřel do náruče, když celé nebe vzplálo ledovým ohněm za zvuku praskajících ledovců. Dívčino tělo se zahalilo do chladné, modravé záře, tak oslepující, že si Conan musel rukama zakrýt oči. Na letmý okamžik se celý kraj i hory v pozadí ztratily v divokém chaosu bílých, rudých a modrých světél.

Pak Conan vzhlédl a vykřikl. Dívka zmizela. Matně zářící sníh ležel před ním prázdný a neporušený. Na mrazivé obloze se míhala podivná barevná světla v bláznivém tanci. Od vzdálených hor se neslo temné dunění, jako by odjížděl obrovský válečný vůz, tažený divokým spřežením, jehož kopyta vykřesávají z ledu jiskry a to dunění se ozvěnou vracelo z hustých mraků.

Pak se Conanovi před očima vše rozmazalo. Viděl tisíce ohnivých koulí chrlících děšť jisker a z oblohy se stalo obrovské, otáčející se kolo, které pohlcovalo hvězdy. Země se mu

zahoupala pod nohama jako vzbouřené moře a Cimmeřan se zhroutil do sněhu, kde zůstal bezvládně ležet.

V chladném, tmavém vesmíru, ve kterém se pohyboval, ucítil Conan jakýsi podivný, cizí pohyb. *Začalo* zemětřesení, které s ním házelo sem a tam a zároveň mu něco odíralo ruce a nohy. Až v okamžiku, kdy bolest byla nesnesitelná, divoce vykřikl a pokusil se vytáhnout tyč.

„Přichází k sobě, Horso," řekl nějaký hlas. „Pospěš si, musíme jej pořádně třít, aby se mu ty omrzliny prokrvily, jinak už meč nikdy nevezme do ruky."

„Nechce otevřít levou ruku, něco v ní drží."

Conan otevřel oči a spatřil kruh vousatých tváří, které se nad ním skláněly. Byl obklopen vysokými, zlatovlasými bojovníky v pancířích a kožešinových pláštích.

„Conane! Tak přece žiješ!"

„U Croma! To jsi ty, Niorde?" zasípal Cimmeřan. „Jsem živý nebo jsme se už všichni sešli ve Valhale?"

„Žijem," zahučel As, který pilně třel Conanovy omrzlé nohy sněhem. „Museli jsme se vysekat z pasti, kterou na nás nastražili, jinak bychom dorazili dřív, než boj začal. Mrtví byli už na kost zmrzlí, když jsme dorazili na bojiště. Nenašli jsme mezi mrtvými tebe jediného a šli jsme po tvých stopách. Při Ymirovi, Conane, kam jsi se to vydal tímhle směrem? Hodiny jsme sledovali tvoje stopy ve sněhu. Kdyby napadl čerstvý sníh nebo přišla vánice, nikdy bychom tě nenašli! Přisahám při Ymirovi!"

„Jen nevolej Ymira tak často," odpověděl Conan nejistě. „Srazili jsme se s Bragiho muži v pláních. Nevím, jak dlouho trval boj. Já jediný jsem zůstal naživu. Bylo mi zle a byl jsem zesláblý. Okolní krajinu jsem viděl jako ve snu. Pak se objevila nějaká žena a dráždila mne. Byla krásná, jako plamen ledového pekla. Když jsem ji uviděl, zmocnilo se mne podivné šílenství. Zapomněl jsem na celý svět. Šel jsem za ní. Nenašli jste její stopy? Nebo dva obry v ledových pancířích, které jsem zabil?"

Niord potřásl hlavou. „Ve sněhu byly pouze tvoje stopy, Conane."

„Možná, že jsem se zbláznil," řekl Conan nejistě. „A přeci se mi zdála skutečná jako vy v této chvíli. Běžela přede mnou nahá po sněhu, se záplavou rudozlatých, vlajících vlasů... A pak se mi v rukou změnila v mrazivý plamen!"

„Mluví v deliriu," zašeptal jeden z válečníků.

„To ne!" zvolal jakýsi starší bojovník s podivnýma, divokýma očima. „Byla to Atali - dcera Ymira - pána mrazů a boha války! Atali často přichází na bojiště a zjevuje se umírajícím! Já sám jsem ji viděl, když jsem jako mladík ležel na bojišti u Wolfraveny s těžkým zraněním. Viděl jsem ji - kráčela sněhem mezi mrtvými a její nahé tělo bylo jako vyřezané ze slonoviny. Zlatorudé vlasy svítily oslepující září ve svitu měsíce. Ležel jsem tam bezmocný a vyl jsem jako vlk, protože jsem se nemohl ani pohnout, abych ji následoval. Láká raněné muže do ledových pustin, kde je její bratři - ledoví muži - zabijí a pak nesou rudé, ještě kouřící srdce na stůl svého otce - Ymira. Cimmeřan viděl Atali, dceru boha války a pána mrazů!"

„Ba!" zavrčel Horsa, „starý Gorm byl v mládí raněn do hlavy a od té doby je trochu bláznivý! Conan byl v deliriu po zraněních, která utržil a po ztrátě krve. Podívejte se na jeho přílbu, jak je zprohýbaná. Každý z těch úderů mu mohl otřást mozkiem. Byl to jen přelud, který stíhal po nekonečných pláních. Je z Východu. Co on může vědět o Atali?"

„Asi máš pravdu," zamumlal Conan. „Bylo to všechno tak zvláštní a tajemné - u Croma!"

Náhle se odmlčel a vytřeštěně hleděl na věc, která mu stále visela ze zatřáté pěsti. I ostatní v tichém údivu hleděli na kus tkaniny, který pozvedl v ruce. Byl to kus závoje tak jemného a krásného, že nemohl být utkán ani lidskýma rukama, ani na pozemském stavu.